

Sygn. akt: I C 146/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego M. S. rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W. kwotę 750,00 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie,
- zasądza od pozwanego M. S. rzecz powoda (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W. kwotę 30,00 zł (słownie: trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 146/19

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 750,00 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej

NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 22 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł z pośrednikiem prawnym powoda (...) sp. z o.o. krótkoterminową umowę pożyczki gotówkowej za pośrednictwem internetu. W tym celu pozwany zarejestrował się na stronie internetowej spółki i dokonał przelewu opłaty rejestracyjnej na rachunek bankowy spółki. Po weryfikacji danych pozwanego, pośrednik prawny powoda w dniu 22 grudnia 2016 roku udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 750,00 złotych na okres 30 dni. Pozwany nie złożył wniosku o przedłużenie terminu spłaty pożyczki, który ostatecznie upłynął dnia 21 marca 2016 roku. Pozwany nie uregulował zobowiązania i dlatego też cała wierzytelność została zbyta na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy L.w sprawie VI Nc-e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i postanowieniem z dnia 6 lutego 2016 roku przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany – M. S. nie stawił się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2015 roku pozwany M. S. zarejestrował się na stronie internetowej pośrednika prawnego powoda – (...) Sp. z o.o., który w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udziela drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez internet, celem zaakceptowania warunków umowy pożyczki i przelania opłaty rejestracyjnej w wysokości 1,00.

Na podstawie zawartej umowy pożyczki pozwanemu została przyznana do dyspozycji kwota 750,00 złotych, przelana na jego konto w dniu 22 grudnia 2015 roku.

Czas trwania pożyczki wynosił 30 dni, a termin spłaty miał nastąpić w dniu 21 stycznia 2016 roku.

Pozwany, w trakcie trwania umowy pożyczki, nie złożył żadnego wniosku o przedłużenie terminu spłaty pożyczki, jak również nie uregulował zobowiązania w terminie wskazanym w umowie.

przyznane, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: umowa pożyczki nr (...) k. 16 – 22, wyciąg z rachunku k. 23 – 24.

Wierzytelność wobec pozwanego została przeniesiona na rzecz powoda.

przyznane, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: oświadczenie z dnia 7 stycznia 2019 roku k. 25.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z tytułu niespłaconej umowy pożyczki, na którą składała się kwota pożyczki w wysokości 750,00 złotych.

Pozwany – M. S., prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie, jak również nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972

roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył wydruk umowy pożyczki nr (...) oraz wyciąg z konta.

W ocenie Sądu, powyższe dowody, w kontekście zasad logiki i doświadczenia życiowego, prowadzą do konstatacji, że strony w dniu 22 grudnia 2015 roku zawarły umowę pożyczki, na podstawie której pozwany otrzymał do dyspozycji kwotę 750,00 złotych, zobowiązując się jednocześnie do jej spłaty do dnia 21 stycznia 2016 roku.

Sąd nie miał bowiem żadnych wątpliwości co do wartości dowodowej przedłożonych przez stronę wydruków dokumentów potwierdzających zawarcie umowy pożyczki i przelewu kwoty objętej umową pożyczki oraz przelewu wierzytelności. W ocenie Sądu wydruki te stanowią dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Sam fakt, że przybierający postać pisemną wydruk nie spełnia warunków dokumentu określonego w art. 244 i 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie, może zostać uznany za "inny środek dowodowy" w rozumieniu art. 309 k.p.c., gdyż w k.p.c. nie zawarto zamkniętego katalogu dowodów i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r., I ACz 1810/12, LEX nr 1223511, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013r., sygn. akt I ACa 776/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12.05.2016r., I ACa 1102/15, LEX 2086209).

Wobec powyższego, skoro strona powodowa w toku niniejszego procesu wykazała zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, natomiast pozwany nie wykazał aby spłacił w całości należność wynikającą z zawartej umowy pożyczki, orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. mając na uwadze, że powództwo zostało w całości uwzględnione.

Koszty procesu poniesione przez stronę powodową, to opłata stała od pozwu w wysokości 30,00 złotych.

Na mocy art. 333 § 1 kpc Sąd z urzędu nadał wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności.